

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 9

NOVEMBER 1999

35. årgang ◦

Lammets sang

Av Ingar Gangås

Og jeg så noe som lignet et hav av glass, blandet med ild. De som hadde seiret over dyret og dyrets bilde og over tallet for dyrets navn, så jeg stå ved glasshavet, med Guds harper i hånd. De synger Guds tjener Moses' sang og Lammets sang, og sier: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du Allmektige! Rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes konge.

Åp 15:2-3

Sangen om Lammet følger alltid de kristne. Den ble skrevet i himmelen før jorden ble skapt. Verden forstår seg ikke på den, og synes det er en merkelig og enfoldig sang. Emnet for sangen er Guds Lam. Sangforfatteren Karl Bang sier det slik: «*Det er sangen om blodet - Guds evige pakt - Om det hellige offer han selv har fullbrakt. Det er sangen om blodet, den kostbare pris, Som alene kan åpne et stengt paradys.*» (Sb. 242)

Lovsang i fødsels gave

Bare den som er født på ny kan fryde seg i Lammets sang. Fra gjenfødselsøyeblikket toner takken opp til Guds

trone: «*Amen , ja, amen skal være vår sang. Det vil vi synge med frydefull klang, Alle Guds venner tilsammen. Lammet, ja, Lammet, dets vunder og sår, Æren og prisen i evighet får! Amen, halleluja! Amen!*» (Sb. 904)

Moses' lovsang

Da Moses og Israels barn var blitt reddet ved Rødehavet sang de en lovsang til Herren: «*Herren er min styrke og lovsang, han ble meg til frelse. Han er min Gud, og jeg vil prise ham, min fars Gud, og jeg vil opphøye ham.*» (2M 15:2)

Disiplene sang den samme sangen med Jesus under det siste påskemåltidet. «*Lovsangen*» som det refereres til i Matt 26:30 er det samme som Salmene 113-118. Det måtte være underlig for disiplene å synge denne lovsang til Frelseren mens han ennå var levende iblant dem. Hvor mye forsto de av dette? «*Den høyre hånd som er herlig i kraft*» og som «*opphøyer*» og «*gjør storverk*» er nettopp Jesus. Kanskje forsto de det først siden. Da skjønte de også at «*den stein som bygningsmennene forkastet*» var Jesus. (Sal 118:22)

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf./fax. 56 55 26 72.

E-mail: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-mail: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Jesaja's lovsang

Midt i en tid preget av dom og forherdelse, fikk profeten Jesaja trøst av den samme sangen. Jes 12:1-2: «*På den dag skal du si: Jeg takker deg, Herre! For du var vred på meg, men din vrede hørte opp, og du trøstet meg. Se, Gud er min frelse! Jeg er trygg og frykter ikke. For Herren Herren er min styrke og lovsang, Han ble meg til frelse.*»

Han trodde og bekjente med takk at han hadde sin frelse i Herren. Dette var ikke noe han selv hadde funnet på. Men det var noe Gud hadde vist ham, da han trøstet ham. Den gloende steinen hadde rørt ved ham og sagt: «*Din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.*» (Jes 6:7) Ingen andre enn Jesus kan ta bort synd. Den gloende steinen som ble Jesaja til frelse og lovsang, er hovedhjørnesteinen som ble forkastet av de mange.

Paulus og Silas' lovsang

Paulus og Silas sang lovsanger i fengslet så fangene hørte på dem. Midt i nødden var det noe som holdt dem oppe. Det var takken for frelsen i Jesus. Fangevokteren med hele sitt hus kom til tro på Jesus ved deres frimodige vitnesbyrd. Hva er det som gjør at denne lovsangen bryter på selv i det ytterste mørke? Jo, det er det største av alle under. Vi kaller det frelsens under.

Hauges lovsang

Hans Nielsen Hauge hadde erfart det samme. Det skjedde mens han var ute på åkeren og pløyde. Da møtte Gud ham, og fra den dag visste han at han var frelst. Tross forbud mot å forkynne dette gledens budskap til andre, måtte

han vitne om det han selv hadde fått del i. Denne gløden var fremdeles levende da han satt i Rådhusarresten i Trondheim på julaften i 1799 og sang: «*Jeg er hos Gud i nåde. Hva skader verden meg Om den en stund får råde Og stenger meg min vei? Om den mitt legem binder I fengslets mørke skjul, Dog ånden overvinner Og holder glad sin jul.*» (Sb 346)

Hannas lovsang

Da Hanna hadde fått Samuel og hennes hjerte frydet seg i Herren, var det akkurat den samme lovsangen som steg opp til Guds trone. Hun priste «*han som dører og gjør levende, han som kan gjøre fattige rike, og reiser den ringe av støvet.*» Hvem er det? Det er klippen. «*Ingen er hellig som Herren. For det er ingen foruten deg, det er ingen klippe som vår Gud.*» Denne klippen er Jesus, han som også fulgte Israelsfolket under ørkenvandringen.

Lovsang i himmelen

I himmelen skal den samme sangen lyde. Det er sangen fra frelste syndere. Barn, unge og eldre, som har lært sangen om Lammet, skal prise Jesus som kjøpte oss til Gud med sitt blod. Denne sangen er uforanderlig. Den skifter aldri tema, men handler alltid om Lammet som ble slaktet og med sitt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt.

Moderne rytmer og underholdningsmusikk passer ikke til den, men bare den musikk som er bærer av Guds Ånd. Hjemme i himmelen skal lovsangen tone til fullkommen musikk fra Guds harper.

Det er om å gjøre for deg at du får møte Jesus til frelse. For *den nye sangen* synges bare av dem som hører ham til.

L&E

Hvorfor måtte Jesus dø?

Av Paul André Bergene Holm

Og Jesus ropte med høy røst og sa: Far i dine hender overgir jeg min ånd! Og da han hadde sagt dette, utåndet han.

Luk 23:46

Hvorfor måtte Jesus dø? Du har kanskje stilt deg dette spørsmålet? Var ikke den allmektige Gud i stand til å frelse oss på noen annen måte enn ved å la sin egen kjære sønn lide og dø for oss? Det som er sikkert, er at

Gud i sin allmakt valgte denne tunge lidelsesvei nettopp for å frelse deg og meg, ja for din og min skyld! Kong David sier i sine siste ord: «En evig pakt har han jo gjort med meg, ordnet i alle deler og trygget, all min frelse og alt godt – skulle han ikke la det gro fram?» (2Sam 23:5).

Adam og Eva falt i synd i Edens hage. Og med denne synden var Adamsætten med ett blitt skyldige og urene

for Gud og ute av stand til å leve i et fortrolig samfunn med ham. Men Guds svar på syndefallet var å slakte et dyr for å kle Adam og Eva med skinnet. Ett offer måtte til. En uskyldig måtte lide for de skyldige.

Gud ba Abraham gå og ofre sin sønn Isak som brennoffer. Abraham gikk og Isak var på en måte allerede ofret. Men på den tredje dagen, da de vel var kommet fram til Moria-landet, der ofringen skulle skje, ble en uskyldig vær ofret som brennoffer til Gud. Isak gikk fri. Han oppsto til livet igjen.

Da Israelsfolket var slaver i Egypt, sendte Gud ulike straffedommer over egypterne. Den siste landeplagen var at alt førstefødt skulle dø. Det var kun én måte å slippe unna morderengelen på, nemlig ved å slakte et års-gammelt, lyteløst lam av hankjønn og ta av blodet og stryke på begge dørstolpene og på den øverste dørbjelken. Innenfor denne døren var den førstefødte trygg, og hele hans familie. De lyteløse lammene måtte dø for at de førstefødte sønnene av Israels ætt kunne beholde livet.

Disse forbildene på Jesus som offerlammet i Det gamle testamentet viser oss klart at Jesu død på korset, er midtpunktet i Guds evige frelsesplan. I Guds evige råd var din og min frelse hovedsaken, og Jesus var villig til å gå den veien som krevdes av ham.

Det lam er Herren stor og sterk,

*Til Adamsætten bundet,
Som Gud til sitt forløsningsverk
Har ene dyktig funnet:
«Gå hen min kjære Sønn, og lid
For dem som inntil evig tid
I vreden skulle være;
Den dom er gruffull ut å stå,
Men verdens frelse står derpå,
Min sønn, vil du den bære?»*

*«Ja, kjære Far, av hjertens grunn,
La skje som du vil skikke,
La komme kun den bitre stund,
Jeg dødens kalk vil drikke!»
Hvem fatter vel slik kjærlighet,
Så høy, så dyp, så lang, så bred,
Så ganske uten like?
O kjærlighet, o himmelglød,
Du fører den til kors og død
Som eier himmerike.*

(Brorson, Sb 662)

Men hvorfor måtte det skje på så gruffull måte når Jesus skulle dø? Jo, på grunn av min og din synd! Da Jesus sto for Pilatus, fant han ingen skyld hos ham. Pilatus som dommer, var ute av stand til å dømme Jesus for noe han hadde gjort. Men folket ropte likevel «alle som én og sa: Bort med denne!» og «Korsfest! Korsfest ham!» «Og deres skrik fikk overtaket.» (Luk 23:18- 23)

Tenk, der sto Maria, Jesu mor, Peter, Johannes, den disippel Jesus elsket, og Nikodemus, han som kom til Jesus om natten. Alle som én ropte de: «Bort med denne!» Jeg kan ikke forestille meg Maria rope dette. Hun var

tross alt hans egen mor. Men hennes synder ropte den dagen, om hun ikke ropte med sin munn. *Dine* synder ropte den dagen. Alle ropte vi: «Korsfest!», og vårt skrik fikk overtaket. Rettferdigheten måtte fyldestgjøres. Han som i fullkommenhet hadde levd i samsvar med Guds vilje, ble av våre synder dømt til å gå inn under Guds vrede.

«Syndens lønn er døden». (Rom 6:23) Jesus tok ikke bare døden som syndens lønn på seg. Han gikk endog inn under den forbannelse som hviler over den som ikke har oppfylt Guds hellige lov til punkt og prikke. Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, ved at han ble en forbannelse for oss. Profetien om Messias ble derved oppfylt av Jesus: «Forbannet av Gud er hver den som blir hengt på et tre.» (5M 21:23 og Gal 3:13)

Legg merke til hva det sto i verset vi innledet med: «Og da han hadde sagt dette, utåndet han.» Ingen av de fire evangeliene sier med rene ord at Jesus døde. Det står derimot at Han «oppga ånden» eller at «han utåndet». Jesus døde nemlig ikke en vanlig død. Med det menes ikke at Jesus bare skinndøde, slik enkelte liberale teologer har hevdet. Da var korsfestelsen uten verdi. Og da var Jesus ute av stand til å frelse deg og meg. Soldatene stakk et spyd i Jesu side og det strømmet blod og vann fra såret. Det er et sikkert tegn på at et menneske virkelig er dødt.

Men da Jesus utåndet var det bare gått seks timer siden korsfestelsen. En som ble korsfestet, levde oftest mer enn 12 timer; han døde sjelden før etter 24 timer, i allminnelighet først etter 48 timer på korset. Men man kjenner til tilfeller der døden først har inntrådt etter 3-6 dager. Denne dødsprosessen kunne forkortes ved å knuse den korsfestedes ben med en klubbe. Når de romerske soldatene kom for å gjøre det med Jesus, var han allerede død.

Intet menneske var hovedansvarlig for Jesus død. Ingen knuste hans ben slik at han døde av det. Jesus døde ikke som et vanlig menneske av fysiske lidelser eller opphør av ulike kroppsfunksjoner. Det var ikke døden som kom og tok ham, men han ropte på den og bøyd sitt hode og gav Gud sin ånd.

«Ingen tar det (livet) fra meg, men jeg setter det til av meg selv,» sa Jesus. (Joh 10:18) Det ser vi oppfyllelsen av på korset. Folkemengden som sto og ropte «korsfest!», ville vært maktesløse om Jesus ikke ville gått i vårt sted. For Jesus var i kraft av sin fullkommenhet, livets Herre. Ingen kunne dømme ham til døden uten at han selv ville det. Men som Jesus så ofte sa: «Jeg vil.» Og nå var timen kommet da Menneskesønnen skulle overgis i synderes hender. Jesus gav sitt liv. Jesus døde for deg!

LSE

Jesus er vår lovoppyfyller!

Av Jacob Traasdahl

Dere må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene! Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel i loven forgå, før det er skjedd alt sammen. Den som da bryter et eneste av disse minste bud, og lærer menneskene dette, han skal kalles den minste i himlenes rike. Men den som holder dem og lærer andre dem, han skal kalles stor i himlenes rike.

Matt 5:17-19

Lovens åndelige krav

Jødene i alminnelighet og spesielt det mektige partiet i jødefolket, fariseerne, la stor høyaktelse og ærefrykt for dagen for loven og profetene. Når de skulle skrive av noen av sine gamle skrifter, skjedde dette under den strengeste kontroll og med den største nøyaktighet. Selv de små prikker og tegn – som hører med til de hebraiske bokstaver – ble nøyaktig tellet. Dette har vi stor grunn til å takke Gud for; for ved disse skriftklokes nøyaktighet er Det gamle testamente oppbevart rent og uforfalsket til vår tid. Men nå skulle man tro at disse mennesker – som var så nøyaktige når det gjaldt å gjengi ordene riktig – også selv kunne forstå ordene riktig og ikke gjøre seg skyldige i den farlige synd det er å oppheve loven og profe-

tene – og likevel var det nettopp det de gjorde. Vi vet jo at de tolket loven og profetene slik at selve kjernen gikk tapt for dem. De tapte synet på sin sanne Messias. Derfor avviste de ham da han kom for å frelse dem. Og de tapte synet på lovens åndelige krav og ble hengende i et utvortes vesen og en overfladisk bokstavdyrkelse. De gikk på jakt etter Kristus og trodde at de skulle fange ham som en lovbrøyer, når han – ledet av kjærlighetens store lov – utførte kjærlighetsgjerninger på sabbaten, eller når han var dristig nok til å sette seg ut over de eldstes forordninger. Ja, hans fremferd og forkynnelse forekom dem i det hele så forunderlig og så avvikende fra deres stive formvesen, at de umulig kunne tro annet enn at han var kommet for å oppløse loven. Og dog begynte han nettopp å binde der hvor de hadde løsnet, for at loven igjen kunne komme til sin rett og oppnå sin bestemmelse i Guds nådes husholdning. Hele Jesu bergpreken – som vår tekst er tatt fra – inneholder jo den sterkeste protest mot det døde ytre gjerningsvesen og den kraftigste skjerpelse av lovens åndelige krav.

«Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.»

Alt som Moses og profetene hadde skrevet om Jesus skulle oppfylles. Alle de blodige ofringer – som var forbilder

som hadde pekt på ham, det Guds Lam – de skulle nå oppfylles. Den tid som profetene hadde beskrevet for hans komme, var kommet. Viserne på profetienes klokke hadde pekt nøyaktig på denne tiden, og hans eget folk befant seg nettopp i den stilling som var forutsagt.

Men han kom for å oppfylle loven og profetene i en enda herligere betydning. Hvis han var kommet i den skikkelse som jødene ventet ham, nemlig som en jordisk seierherre, da hadde det gått dårlig med lovens og profetienes oppfyllelse, og da hadde de store forbilder i den blodige offertjeneste i all evighet måttet stå som uløselige gåter eller betydningsløse tegn. Hvilken betydning hadde da syndebukken på den store forsoningsdag? Hvilken betydning hadde da tusener av påskelam, hvis blod fløt på jødiske altere? Ingen. – Og hvordan skulle vi forstå det 53dje kapitlet hos Jesaja, som helt og holdent taler om en stedfortredende, lidende og døende frelser? – Alt ble mørke gåter.

Tuktemester til Kristus

Men, Gud skje lov, han kom for å oppfylle loven og profetene. *Alle lovens krav og fordringer er oppfylt i ham.* Han skjerpet lovens hellige krav for at de skulle drive oss inn i hans lovoppfyllelse for oss. Johannes, forløperen, kom for å berede ham en vei ved sin botsforkynnelse. «Hver munn skulle lukkes og hele verden bli skyldig for Guds dom». All menneskelig fromhet skulle i lovens hellige lys vise seg som blom-

sten på marken; all egenrettferdighet som et urent, besmittet klede, og hele vår tilstand slik at det «fra fotsåle til hode er ingenting helt. Her er bare sår, skrammer og åpne sår. De er ikke klemte ut og ikke forbundet og ikke oppbløtt med olje.» (Jes 1:6) Men all denne erkjennelse av skyld og fortapthet – som lovens rette forståelse fører oss inn i – er likevel ikke dens egentlige mål, men bare et middel for målet. «Slik er loven blitt vår tuktemester til Kristus, for at vi skulle bli rettferdiggjort av tro.» (Gal 3:24)

Jesus oppfylte loven til punkt og prikke

Så kom han som kalles «Lyset fra det høye». (Luk 1:78) «Rettferdighetens sol» gikk ut som en brudgom av sitt kammer. (Sal 19:6) Han strålte og lystet rundt omkring seg, så hans venner jublet og hans fiender skar tenner fordi han kom på tvers av deres kjødelige meninger. Han «oppfylte all rettferdighet». Han oppfylte loven til punkt og prikke for oss ved sin fullkomne lydighet mot Faderens vilje, og han oppfylte alle lovens brutte krav derved at han «gav sitt liv til en løsepenge i manges sted.» Da han på den store forsoningsdagen ropte sitt «fullbrakt!» hadde forbildenes tid nådd sin ende, og den frelse de pekte på var tilveiebrakt for enhver arm lovbryter som vandrer på Guds jord.

Loven viser deg hvem du er

Hør da, du engstelige sjel: «Jeg er kommet for å oppfylle loven – ikke den

minste tøddel av den skal stå uoppfylt.» Slik taler din frelser. – Hva er det da i veien med deg, arme og ulykkelige, så du ikke kan bli trøstet? «Akk, min synd, min synd, mitt hjertes hardhet, falskhet, likegyldighet, og udugelighet til alt godt,» sier du. Nå, det er altså dette som er i veien; men hvordan ville du te deg om alt dette var borte? «Jo, da skulle jeg nok bli glad.» Glad i hvem? I Jesu lovoppfyllelse? – Hva svarer du til dette? Nei, da ble du glad i deg selv, glad i din egen forbedring, din egen rettferdighet. Kjære venn, det er jo denne veg til glede og fred Herren vil stenge igjen for deg når han lar lovens tveeggede sverd «gå inn til marg og ben og dømme hjertets tanker og råd.» Det er jo til en *ugudelig* og ikke til en from han vil gjøre deg ved loven. Han vil ikke åpne din munn til selvberømmelse, men «tilstoppe» den, så du skal erkjenne deg «skyldig for Guds dom», så enhver erfaring skal rope: Skyldig! enhver følelse, enhver bevegelse i ditt hjertes dyp, enhver overveielse – ja, enhver blodstråle skal rope: Fortapt! Fortapt! Se, dit skal loven føre deg, for at du helt og holdent skal ta imot Kristus, både til «visdom, rettferdiggjørelse, helliggjørelse og forløsning.»

Verre og verre

Og det går jo nettopp den rette veg med deg når det blir verre og verre med ditt hjerte; – eller kanskje du blir verre og verre, fordi du tror så inderlig på Jesus? – fordi du overlater deg så helt til ham og hviler med ubetinget tillit på hans lovoppfyllelse og forsoningsdød?

«NEI,» sier du; «men mitt arbeid har ingen fremgang. Når jeg ber Gud om liv, sitter jeg fast i min død og avmakt, når jeg ber Gud om varme, hellige, rene følelser, strømmer alt mulig ondt inn på meg. Når jeg ber om kraft, sitter jeg fast i min avmakt, og når jeg ber om et ærlig og oppriktig hjerte, blir jeg slått på munnen av min egen falskhet, – og det er virkelig slik at jeg blir verre og verre, det ikke bare synes slik.»

Ja, kjære venn, jeg tror fullt og fast på det du sier, jeg tror virkelig at du blir verre og verre – og dog tør jeg påstå at det går den rette veg med deg. Det var ikke slik at Paulus bare *syntes* han ble verre og verre «da budet kom, og synden ble levende og han døde»; nei, han ble det i virkeligheten – ikke slik at noen ny synd kom inn i hans hjerte, som ikke var der fra før; men den på hjertebunnen slumrende synd ble vakt til live ved budet. Gud rørte i ormeredet med lovens stav, og enhver yngel kom i bevegelse.

Men når jeg sier at det går den rette veg med deg, da er det ikke fordi jeg mener at det må fortsette slik, men fordi jeg håper at du snart – utmattet og trett – skal bli nødt til å oppgi deg selv og vende blikket til det Guds Lam som har båret og tatt bort dine synder, – til ham som kom for å oppfylle loven i ditt sted.

Delaktige i guddommelig natur

Men Jesus kom også for å oppfylle loven i sine barns hjerter. Når vi ved troen på den Herre Jesus fødes til et nytt liv og blir delaktige i den guddommelige

natur, da er «lovens rettferdighet oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.» (Rom 8:4) Denne lovoppfyllelse er fullkommen etter sin art, om ikke etter sin grad. Den lever alltid plass for en stadig fremadskriden i helliggjørelse. Den nye vilje er jo slik at den ikke har noe mindre mål enn å komme i full harmoni med Guds vilje. Den strekker seg etter det mål som Frelseren uttaler i disse ord: «Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen.» (Matt 5:48) Og den nye kjærlighet er jo slik at Paulus kan si at den som elsker, har oppfylt loven, for kjærligheten er lovens fylde og summen av budet er kjærlighet.

Kristi verk er alltid fullkomment

Å, måtte Kristus få utføre denne gjerding i oss, at vi måtte komme til å skinne som hans klare lys i denne onde verden. Men først og sist blir dog dette vår hjertetrøst og vårt liv; at Kristus har oppfylt loven i vårt sted og ved sin lidelse og lydighet gitt oss en evig rettferdighet. Hans verk i oss er alltid forbundet med skrøpeligheter, men hans verk for oss er fullkomment. Det er den faste klippe som vi må bygge og bo på, det er «alterets horn» som vi må holde fast ved for å være beskyttet, – evig frie og lykkelige.

Hva vi lærer er viktig

Så sier Frelseren til slutt: «Den som da bryter et eneste av disse minste bud, og lærer menneskene dette, han skal kalles den minste i himlenes rike. Men den som holder dem og lærer andre

dem, han skal kalles stor i himlenes rike.»

Det har til alle tider vært noen som behandler Guds ord på en *lettsindig* måte og forvrenger det til sin egen undergang. (2Pet 3:16) Derav kommer disse mange splittelser og forvillelser innen Guds lille flokk som fører til at Herrens ord blir spottet blant hedningene. I disse forvillelser kan man sannelig ofte merke stor nidkjærhet for Gud, omsorg for egen og andres frelse, selvfornektelse og verdensforsakelse, men Guds ord tas ikke i mot og anvendes ikke i *sin helhet*. Snart beklippes og forringes loven, snart evangeliet; snart blir Kristus bare en lovgiver, snart en lovoppløfter. Man bygger på den gitte og erkjente grunn, Jesus Kristus, med tre, høy og strå som skal brenne opp i prøvelsens stund. (1Kor 3:11-15)

Å, la oss aldri gå til Guds ord med forutinntatte meninger, og aldri legge inn i Skriften tanker som er våre egne og ikke Herrens. Gå med ærbødighet forbi det du ikke forstår, etter inderlig å ha bedt Gud om Åndens opplysning. Blir du tuktet av Guds ord, da stå stille og erkjenn din skyld. Blir du opplyst og velsignet, husk da på at du har dine gaver i leirkar. Glem ikke at Herren ifølge denne vår tekst bestemmer vår storhet eller litenhet i Guds rike etter vår troskap i å *lære* og *gjøre* Herrens vilje.

Måtte Herren først og sist få gi oss lys fra det høye; for ellers famler vi rundt i mørke og vet ikke hvor det bærer av med oss til slutt.

Vranglæren er farlig og fører vill

Vi må ikke tro, kjære venner, at det å trekke noe fra eller legge noe til det som Herren har talt, er så uskyldig som mange vil gjøre det til. Gud er nidkjær for sitt ord, og enhver avvikelse fra sannheten vil hevne seg selv. Guds ords sannheter er lenket sammen og står i et slikt innbyrdes forhold til hverandre, at dersom man oppløser, misforstår eller bortforklarer en sannhet, da vil dette også bringe oss i et skjevt forhold til de andre sannheter. Hvis vi for eksempel oppløser loven og likesom fariseerne bortforklarer dens åndelige krav, da blir følgen av dette at Guds ords fremstilling av vår naturlige tilstand aldri riktig vil passe på oss. Og lærer vi ikke å erkjenne vår fullkomne fortapthet, passer heller ikke evangeliet på oss; – for dette velsignede, glade budskap er virkelig kun beregnet på slike som har fått en «tilstoppet munn» og er blitt helt fortapte i egne øyne. Og passer ikke Kristus og hans evangelium for oss etter den tilstand vi befinner oss i, da kommer vi aldri til en rett erkjennelse av nåden eller til et sant og frivillig kjærlighetsliv som inderlig gjerne vil gjøre alt som Herren har befalt. Formaningene vil heller ikke passe på oss, fordi de er bygget på Guds barmhjertighet som vi aldri riktig levende har erfart. Se hvilke slemme følger det har å oppløse loven! Man kommer i et forkjært forhold til alle Guds ords øvrige sannheter. Og slik er det med alt det som Herren har åpenbart oss i sitt ord: Det har skadelig innflytelse på vårt liv om vi

ikke erkjenner det slik som Gud vil at det skal erkjennes.

Djevelens listige angrep

Salomo sier at følgen av at man intet kan legge til og intet trekke i fra det som Gud gjør, er den at man skal *frykte for hans åsyn*. Ja, måtte en hellig frykt få gjennomstrømme våre sjeler når vi betrakter Guds ord! Satan har i sannhet stilt seg på vakt ved inngangsdøren til Guds ords sannheter – og der, kan du tro, står han ikke som en brølende løve, men som en alvorlig og lysende skikkelse, ja riktig som en «lysets engel». Den listige djevelen vet godt hvilke følger en feilaktig oppfatning av Ordet vil ha på oss både i det ene og annet hen-seende, og han vet også hvor vi har våre svake sider og hvilke sannheter det vil falle ham lettest å få oss bort fra. Erfaringen viser også at det er lettest å komme bort fra de sannheter som kommer mest i strid med mot vår natur. Se for eksempel hvordan den hovmodige natur vil vri seg unna en rett forståelse av Ordets tydelige fremstilling av vår fortapthet. Og hvor ofte har ikke djevelen narret virkelig levende kristne til å misforstå, ja endog forakte og tale hånende om selve loven og de alvorlige formaninger som Herren har gitt oss i sitt ord? Se der den listige slange hvordan han kan tale: «Du har ikke lenger noe å bestille med Skal, Bør og Må du; formaningene passer for trelle, men ikke for Guds frie barn.» Nå vet Satan meget godt at det i vår natur er en sterk trang til makelighet, til å spare seg selv; og så frister han den arme sjel ved ly-

sende teorier sammensatt av løgn og sannhet, til å slumre inn i kjødelig ro.

Herrens frykt i våre sjeler

Å, brødre og søstre, la oss ferdes på vår vei med Herrens frykt i våre sjeler, og la oss vokte oss for å bagatellisere avvikelsene fra Guds ord. Vi må visse- lig også vokte oss for den farlige inn- bilskhet at vi har forstått alle mulige ting rett og har den hele og fulle sannhet – denne fristelse er sannelig også fra hin fiende i lysets engels drakt. Men i det vi erkjenner at vi alle «forstår stykkevis, og taler profetisk stykkevis,» må ikke

denne erkjennelse være oss en sove- pute hvorpå vi drømmer at det ene kan være like bra som det annet, bare det har en viss åndelig klang. Nei, vi må stadig ligge ved nådetronen og – gjen- nomtrengt av en dyp mistro til oss selv og vår egen forstand – be Herren salve våre øyne med øyensalve så vi kan se. Gud hjelpe oss alle til å la oss lede av ydmykhetens og sannhetens Ånd! Amen.

*Fra «Livet i Guds Søn»,
udatert (gotisk)
Tilrettelagt for L&E ved J. E.*

Josva - et forbilde på Jesus

Av Per Bergene Holm

Folket brøt så opp fra sine telt for å gå over Jordan, og prestene som bar pak- tens ark, gikk foran folket. Da de som bar arken, kom ned til Jordan, og så snart prestene som bar arken, satte si- ne føtter i vannet ved elvebredden – Jordan gikk over alle sine bredder gjen- nom hele skurdtiden – da stanset det vannet som kom ovenfra. Det stod som en vegg langt borte, oppe ved byen Adam, som ligger tett ved Sartan. Og det vannet som rant ned til Ødemarks- havet, det er Salthavet, rant bort, og fol- ket gikk over rett imot Jeriko. Prestene som bar Herrens paktsark, ble stående på tørr grunn midt ute i Jordan mens hele Israel gikk tørrskodd over, inntil he- le folket var kommet vel over Jordan.

Jos 3:14-17

Det vil være nyttig å lese hele kap. 3 og 4 i Josvas bok før du leser denne artikkelen. (red.anm.)

Stengt vei

Når Israelfolket står på østsiden av Jordan, så stenger vannet for folkets adgang til Kana'an. Det var skurdtid (høsttid). Vannet gikk langt over sine bredder på denne tiden. Derfor var det ingen vadesteder som var farbare. Veien var stengt.

Vannet - et bilde på synd og dom

Vannet er i Guds ord et bilde på dom- men. Det var vannet som Gud ved syndfloden brukte til å dømme synden og menneskene. Men dermed er van- net også et bilde på synden, for det er jo synden som fører dommen over fol-

ket. Dommen er egentlig at synden kommer tilbake over vårt eget hode og rammer oss selv. Vi tenker så lett at vår synd bare rammer andre eller at vi med vår synd vanærer og spotter Gud. I første omgang er det sant, men Guds ord sier klart at synden i siste instans vil ramme den som synder. Den kommer tilbake og synderen må høste frukten av sin egen synd, syndens lønn.

Synden skiller oss fra Gud

Det er også synden som skiller oss fra Gud. Og for Israelfolket var det nett opp Jordan som sto der som et uoverstigelig skille mellom dem og Guds løfter, mellom dem og løfteslandet. På samme måte er det vår synd og Guds vrededom over vår synd som stenger oss ute fra samfunnet med Gud, fra barnekår og arverett. Dersom ikke synden og dommen over synden tas bort, så kan vi ikke bli frelst, så kan vi ikke komme inn i Guds rike. Da blir vi stående utenfor. Noen annen vei finnes ikke. Det er ingen vadesteder hvor vi kan komme over ved egen hjelp. Gud må bane en vei for oss, ta bort alt som stenger og åpne en ny og levende vei til samfunn og liv hos seg. Slik var det også for Israelfolket. Ble ikke Jordans vann tatt bort, så kunne de umulig komme over med seg og sine. Gud måtte bane en vei for folket på underfullt vis.

Forbilde på frelsen i Jesus

Herren sa til Josva at han gjennom dette skulle gjøre Josva stor for hele Israels øyne. Josva er et forbilde på Jesus. Og hele denne frelse gjennom Jordans

vann er et forbilde på frelsen i Jesus. Josva ba på Guds befaling prestene om å gå foran folket. De skulle bære paktens ark og stille seg på bredden av Jordan. Så skulle de gå ut i Jordan, og når de sto med føttene i Jordans vann, skulle vannet ovenfra demmes opp og stå som en vegg. Vannet nedenfor skulle renne bort og bli borte.

Her møter vi også et veldig bilde. Vannet ovenfra er et bilde på dommen. Den står som en vegg, den holdes tilbake for paktens ark.

Det var på lokket av arken soningsblodet ble sprengt. Det var gjennom arken og det som skjedde på den at Gud kunne ha samfunn med sitt folk. Soningen holder Guds dom tilbake.

Dommen holdes tilbake

Vannet sto som en vegg helt oppe ved byen Adam, som lå like ved Sartan. Det var ved Adam synden og dommen kom inn i verden. Sartan betyr «deres nød» eller «deres nødstilstand». Det er ikke tilfeldig at disse stedsnavn er nevnt. For her møter vi en anskuelsesundervisning. Det er dommen over all synd like fra Adam, like fra den dag menneskeslekten ble stedt i nød på grunn av synden, det er denne dommen som her blir holdt tilbake. Blodet på arken gir et dekke for dommen, gir soning.

Vannet som var i elven, rant bort. Det er et bilde på hvordan synden som stenger tas bort. Så banet arken vei gjennom Jordan, ved blodet. Ved det ble synden fjernet og Guds dom holdt tilbake. Og prestene ble stående med arken midt i Jordan til hele folket var vel over.

To ganger tolv steiner

Vel over på den andre siden ble det tatt ut tolv mann, en mann for hver stamme. De skulle ta opp tolv steiner av Jordan, en stein for hver stamme og så bære steinene opp på vestsiden av Jordan og reise dem opp som et minnesmerke der de slo leir. Samtidig tok Josva tolv steiner og reiste dem opp midt i Jordan, på det stedet der prestene og arken sto.

I det folket var gått over og prestene og arken var kommet opp på den andre siden av Jordan, vendte vannet tilbake til sitt leie og gikk som før over alle sine bredder. Da ble alle steinene som Josva hadde reist opp midt i Jordan skyllet over og dekket av vannmassene. Men oppe på land reiste Josva opp de tolv andre steinene, en stein for hver stamme.

Steinene skulle minne om frelsen

Hva forteller disse steinene oss om? Jo, de er et bilde på den frelse som israelittene hadde fått oppleve. Folket skulle egentlig blitt skyllet over av dommen, de skulle gått under og blitt skjult i vannmassene på grunn av sin synd, druknet og dømt. Men for arkens skyld, for blodets og soningens skyld hadde de kommet tørrskodd over og var nå på den andre siden.

Senere kunne israelittene gå og se på disse tolv steinene og tenke: Disse hører egentlig hjemme i Jordan, på bunnen, under alt vannet. Der skulle vi vært sammen med de tolv steinene som står der. Men nå står vi her i Kana'ans land, på tørr jord, frelst ut av vannet, ut av synden og dommen, akkurat som disse

tolv steinene her på bredden. Vi skulle vært under Guds dom, vi hører hjemme der, overskyttet av dommen. Men ved Guds nåde og frelse er vi blitt berget ut og satt på tørr jord og sikker grunn i løf-teslandet. Og det var gjennom arken, gjennom blodet, gjennom soningen, at synden ble tatt bort og dommen over oss ble holdt tilbake.

Påskelammet

Folket kom opp av Jordan på den tiende dagen i den første måneden. På den dagen skulle påskelammet tas ut. I fire dager skulle det stå for seg selv. Og så kunne folket gå omkring og se på det og tenke: Se der er lammet som bærer våre synder, som må dø for å ta bort våre synder, som dør i stedet for oss. Og så holdt de påske på bredden av Jordan, fire dager senere (Jos 5:10). Lammet ble slaktet og folket kunne fryde og glede seg over Herrens frelse, hvordan dommen hadde gått dem forbi, den hadde rammet en annen. Lammet betalte prisen.

Døperen Johannes

Over 1400 år senere står døperen Johannes på samme sted ved elven Jordan. Han formaner folket til omvendelse. Jordans vann renner forbi like ved der han står. Det taler om dom og om frelse. Å gå under i vannet er å drukne og dø. Men å gå opp av vannet er å bli berget og frelst ut av dommen og døden. Den ene etter den andre lar seg døpe til syndenes forlatelse. Det vannet som deres fedre en gang ble berget gjennom, går de frelst og berget opp av.

Jesus gikk inn under dommen

Så kommer en dag Jesus til Johannes. Han er uten synd. Han står ikke under noen dom. Han vil gå ned i Jordan og bli døpt. Men for Jesus er ikke Jordans vann et vann som han skal bli frelst gjennom eller berget ut av. For Jesus er vannet en innvielse til død og dom.

Når Israelsfolket gikk over Jordan, ble dommen holdt tilbake, like fra Adam. Når Jesus gikk ned i Jordan, var det for å vitne om at han gikk inn under dommen. Det vannet som for de andre var vitnesbyrd om frelse og forlatelse, det var for Jesus en innvielse til hans død. Han gikk inn under dommen over våre synder. Han som selv var arken som fikk Jordans vann til å skille seg og som åpnet en vei for folket, han gikk selv inn under dommen.

Jesus, Guds lam, døde for syndere

Jesus var også som de lammene som hadde blitt ført over Jordan, men som straks på den andre siden ble tatt ut og satt til side for å dø, for å sone synden. De måtte betale prisen. Slik var det også med Jesus. Han måtte betale prisen. Den synd de ble frelst fra gjennom vannet, den måtte Jesus ta på seg, den ble hans. Han var det Guds lam som bar all verdens synd. Det vitnet også Johannes.

Den virkelige Josva

Det måtte være underlig for disiplene som hørte Johannes si dette, der ved Jordan. Og når de fulgte etter Jesus og fikk vite at han het Josva (Jesus er den greske formen av det hebraiske Jeho-

sjua, på norsk Josva), så kunne de vanskelig la være å tenke på han som Herren hadde gjort stor og gitt et navn i Israel, gjennom å bane en vei for folket gjennom Jordan og inn i løfteslandet, inn til alle Guds løfter. Her var Josva! – den virkelige Jehosjua, Herrens frelse! Her var Lammet som tok synden og måtte bøde livet for den. Her var arken, soningsstedet, som åpnet veien inn til Gud, til alle Guds løfter. Det som Israelsfolket på forbilledlig måte hadde fått oppleve, det fikk de nå få oppleve fullkomment.

Guds ord er våre minnesteiner

Når Jordan hadde vendt tilbake til sitt opprinnelige leie, ble steinene nede i Jordan skjult. Det eneste som sto tilbake var tolv steiner som Josva hadde reist på bredden. De skulle minne folket om frelsen ved paktens ark, hvorledes arken fikk Jordan til å dele seg slik at folket kom frelst over. Vi har også slike minnesteiner, vitnesbyrd om Herrens frelse. Det er Guds eget ord, ordet om korset.

Dommen traff Jesus

Jeg har tenkt på de steinene som Josva lot bli liggende igjen nede i Jordan, de steinene som vannet skyldte over. Hva skulle de vitne om? Jeg tror de skulle vitne for folket og si: Der skulle vi vært, i vår synd og nød, under dommen. Slik egypterne ved Rødehavet ble liggende igjen på bunnen, slik skulle vi også vært under dommen. Men nå står vi her. Vi har blitt løftet opp fra det dype dynn og satt opp på sikker grunn.

Da blir det stort å tenke på at det var Jesus som gikk ut i Jordan, ned i domsvannet. Han gikk inn under dommen. Vannet overskyldte Jesu hode. Han ble revet med av dommen og døde under den. Det skjedde på Golgata kors. «Ved trengsel og ved dom ble han revet bort. Men hvem tenkte i hans tid at når han ble utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjær-

nings skyld plagen traff ham?» (Jes 53:8)

Jesus banet veien for oss til det virkelige løftets land. Og derfor sier også Herren til oss i Jes. 43:2-3: «Når du går gjennom vann, er jeg med deg, og gjennom elver, skal de ikke overskylle deg. (...) For jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din frelser.»

L&E

Ha ett sinn

Av C. O. Rosenius

For øvrig, brødre, gled eder, bli fullkomne, la eder formane, ha ett sinn, hold fred med hverandre, så skal kjærlighetens og fredens Gud være med eder.

2Kor 13:11

Apostelen formaner til enhet og ydmykhet i samlivet med våre medmennesker. Hvis noen mener at et slikt emne som enhet og ydmykhet i vanlige jordiske saker ikke har så stor betydning at det behøver å være gjenstand for en apostels formaning overfor opplyste kristne, da skal vi nok få grunn til å oppleve noe annet i det daglige liv. Det hender ofte at vi fører både oss selv og andre inn i store fristelser og bringer spott over Jesu navn, rett og slett fordi vi mangler ydmykhet og det som apostelen kaller å ha ett sinn. Derfor har ikke engang Kristus selv aktet det for ringe å tale om ydmykhet og saktmodighet i sine prekener. Han sier for eksempel i bergprekenen: «Salige er de saktmodige; for de skal arve jorden.» Og i Luk

14 lærer han oss hvordan en ikke skal trakte etter de øverste plassene ved bordet når en er i gjestebud. Vi skal gi akt på at den sanne kristendom vil gjøre sine barn dyktige og lykkelige *i alle ting*; den vil føre oss inn *i livet*, slik at vi ikke bare holder på med dypsindige betraktninger, og så i livet glemmer alt det som vi har lært. Det gjelder tvert om at vi i vårt daglige liv gir akt på «alt som er sant, alt som er ære verdt, alt som er rettferdig, alt som er rent, alt som er elskelig, alt som tales vel om, enhver dyd og alt som priselig er.»

Med denne formaningen vil da apostelen si: En kristen skal ikke være egensindig og selvrådig i sitt liv, slik at han vil ha alt etter sitt eget hode. Han skal også ta hensyn til andres forstand, mening og syn, hvor det ikke bestemt er i strid med Guds ord og vilje. Apostelen taler imot en tilbøyelighet som hos oss alle sammen har dype røtter i vår natur: Tilbøyeligheten til egensindighet og

selvklokskap. Vi ser det allerede hos småbarna. For så snart de begynner å snakke, viser de seg straks tilbøyelige til å trette og være egenrådige. Siden ser vi hvordan det går overalt i livet etter det gamle ordet: Så mange hoder, så mange sinn. Enhver synes at hans mening og måte og ta saken på alltid er den beste. Hvis vi følger denne natur og alltid vil kjempe for vår egen mening, kan følgen av det ikke godt bli noe annet enn uopphørlig strid og uenighet. Derfor skal det er særlig nåde og visdom til at en kristen også i dette tilfelle lar seg si, tidlig venner seg til å gi etter for andre og heller mistro sin egen mening og forstand enn alltid å stri for den. Det er denne lærdom apostelen vil gi oss her. Men har denne tilbøyelighet til egensindighet så dype røtter i vår natur som vi har sett, da må vi også alltid være forberedt på at den kommer til å gjøre seg gjeldende i *åndelige ting*. Derfor er det i høy grad nødvendig at vi først og fremst innprenter oss alle de formaningene vi får til *åndelig* enhet. Det er mange av dem i apostelens brever. Om vi ikke kan ha samme oppfatning av hvert enkelt spørsmål, det kan vi jo ikke vente så lenge vi «forstår stykkevis og profeterer stykkevis», så skal vi likevel «legge vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd». Det vil si med et fast «fredens, fredsommelighetens og kjærlighetens bånd» holde fast den enhet som Guds Ånd har virket. Dette så meget mer som vi alle har de største og viktigste ting sammen og felles, vi som er i Kristus og «er ett legeme og en Ånd». Denne Åndens enhet i all vår tale

er sannelig så viktig at hvis noen mener om seg selv at han har klarere forstand enn andre, og skaper ufred og splittelse på grunn av denne sin forstand, da gjør han langt større skade med det, enn om han hadde beholdt sitt lys for seg selv.

Ja, av Rom 14 lærer vi at selv om det var en virkelig sannhet som du kjempet for, men det skjedde på en slik måte at du rykket sjelen bort fra enfoldigheten i Kristus, da hadde du gjort en slik gjerning at apostelen kan si: «Du har ledet den *i fortapelse som Kristus er død for.*» Og han sier at din skrøpelige bror kommer til å «*gå fortapt på grunn av din kunnskap*».

Det å ha ett sinn, og det at sjelen henger fast ved enfoldigheten i Kristus, er derfor så viktig at heller enn å ødelegge dette, må du tie alle dine levedager og «ha din tro hos deg selv for Gud». Farene ved å ødelegge enheten er langt større og dypere enn vi tenker. Det er årsaken til at apostlene har gitt så mange og alvorlige formaningene i denne sak – formaningene som disse: «Jeg formaner dere, brødre, *ved vår Herre Jesu Kristi navn*, at dere alle skal føre samme tale og at det ikke skal være splid iblant eder.» Og: «Ha ett sinn, vær fredsommelige! Og kjærlighetens og fredes Gud skal være med dere.»

*Fra Husandaksts-boken,
18. mars*

Kom, for nå er det ferdig

Av Jon Espeland

Da sa han til ham: Det var en mann som gjorde et stort gjestebud og innbød mange. Da tiden for gjestebudet var inne, sendte han sin tjener for å si til de innbudte: Kom, for nå er det ferdig.

Luk 14:16-17

«Kom, for nå er det ferdig.» Dette ordet kom til meg en natt for noen dager siden. Jeg våknet plutselig og bibelordet stod så klart for mitt hjerte, og så kom det enda et vidunderlig ord, dette: «Det er fullbrakt!»

Siden har jeg fått glede meg over disse to bibelordene. Når jeg ser på mitt eget hjerte og mitt eget liv, så er det så uferdig og ufullbrakt! Igjen og igjen opplever jeg skuffelser over meg selv. Jeg kjenner på trangten i mitt hjerte til å leve et hellig liv, til å ligne Jesus, til å fornekte meg selv og kjødet mitt. Men så ser jeg en annen lov i mine lemmer, som strider mot loven i mitt sinn, og som tar meg til fange under syndens lov, som er i mine lemmer. Og så må jeg si med apostelen Paulus: Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme! (Rom 7:23-24)

Da er det godt å bli løftet bort fra seg selv og få se på det som er ferdig og fullbrakt, det som Jesus har gjort! Der mangler det ingen ting. Hos meg er alt mangelfullt og ufullbrakt. Hos Jesus er alt ferdig og fullbrakt!

Så godt at vi har bibelordet å gå til.

Hvor skulle vi ellers gå? Hvor kan vi ellers finne hvile for våre sjeler? Nei, det finnes ingen andre steder enn hos Jesus. Vi må til ham! Vi må til Golgata og se oss frie og glade i blodet som rant for våre synder. Vi må til gjestebudet, den store nattverden, der Jesus dekker bord og har gjort ferdig et måltid for oss. Maten er hans legeme og blod, som er for oss, som han har gjort ferdig for oss.

«Kom, for nå er det ferdig,» lød innbydelsen. «Men de begynte alle som én å unnskyldte seg,» står det videre. (Luk 14:18) Tenk alle som én! Det var ikke én eneste som tok i mot innbydelsen umiddelbart. De unnskyldte seg alle sammen. Å, hvor jeg kjenner meg igjen! I mitt hjerte kommer unnskyldningene på løpende bånd: «Jeg er ikke kledd. Jeg er ikke ren nok. Jeg passer ikke inn. Det må være en misforståelse. Når jeg blir bedre og vel skikket skal jeg komme. Gi meg bare litt mer tid så skal jeg vaske og pynte meg og kle meg opp. Så kan du sende innbydelsen, - når jeg er vel skikket.»

Men nei, det er ikke vi som skal pynte oss, stase oss opp og bringe gaver til Jesus. Det er Han som bringer gaver til oss. Alt er ferdig! Det er fullbrakt! O vidunderlige evangelium! Her er det hvile for trette sjeler, et gledesbud for syndere!

L&E

Kom ut fra henne, mitt folk!

Av Per Bergene Holm

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen si: Kom ut fra henne, mitt folk! for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager.

Åp 18:4

Kap. 46 i første Mosebok forteller om Jakob som reiser til Egypt med hele sitt hus. Det var det forferdelige grove hedenskapet i Kana'an som var bakgrunn for at Jakob skulle dra dit med alle sine og være der. Slik skulle israelittene være skjermet fra den ugudelige påvirkningen som fant sted i Kana'an. Og når kana'aneerne hadde fylt sitt syndemål, skulle Isreal vende tilbake og straffe dem og erobre landet og ta det i eie, mens kana'aneerne skulle utryddes av jorden. De hadde mistet all rett til å leve på grunn av sin synd. Så alvorlig ser Gud på synden.

La oss stanse litt for det faktum at Gud sørget for at hans folk ble skjermet fra ugudeligheten og forfallet i Kana'an. Det var nødvendig for at folket skulle bli bevart som Guds folk. Slik er det også i dag. Skal vi bli bevart som Guds folk, så må vi leve avskjermet fra verden og dens ugudelighet. For dens innflytelse er i dag så sterk at den vil ødelegge oss som folk, hvis vi ikke avskjermer oss fra den.

Gud måtte hente Lot ut av Sodoma. Han skulle aldri bodd der. Byen og dens ugudelighet og umoral var livsfarlig for ham selv og for hele hans families åndelige tilstand.

"Gå ut fra henne!" Slik taler Gud i Johannes Åpenbaring. Når frafallet og forfallet blir så stort at ugudeligheten trenger seg på oss om vi vil eller ikke, da er tiden inne til å gå ut, til å avskjerme seg fra den. Jeg tenker på fjernsyn, aviser, blader, skoler og verdslig lag. Det kommer en tid for et folk, for en by, hvor den ikke lenger kan reddes. Hvor forfallet er gått for langt.

Jeg er redd det er gått slik i mange miljøer i Norge. Da er ikke tiden inne til å infiltrere for å evangelisere og vinne, men til å flykte. Men da er det nettopp mange som slår seg sammen med verden, som vil være med i verdslige lag, foreninger og sammenkomster – for, som de sier, å evangelisere og vinne dem for Jesus. Men det går som med Lot. I flere år har mange kristne organisasjoner i Norge hatt denne strategien. De vil vinne verden der verden er. Og hva ser vi? Jo, det er verden som vinner de kristne. De kristne verdsliggjøres i sinn og tanke, ikke omvendt! Nei, nå er det tid til å gå ut, til å berge seg fra frafallet. For vi lever i et folk som står under Guds dom.

L&E

Kristusbildet - i bestestua eller i dagligstua?

Av Tore Mangelrød

Jeg er på prekentur i Tana i Finnmark, og sitter nå i stua hos Gunhild og Torleif Dervola og ser på de store, flate fjella i bakgrunnen. I går kveld hadde vi møte i Sirma, 10 mil herfra. Forsamlingen var ikke stor, men Jesus var sammen med oss. I kveld skal vi dit opp igjen.

Jeg har sittet og forberedt meg nå i formiddag, og det er i grunnen årsaken til at jeg skriver denne hilsen. Jeg bladde en del att og fram i Bibelen, usikker på hvilken tekst jeg skulle ta. Sakarias 3:1-4 var i tankene mine. Men er det dette de i Sirma skal høre i kveld? Det ble denne teksten om Josva som står for Herren, kledd i skitne klær. En dag skal vi også stå for Gud, både små og store. Da er det for sent å omvende seg. Det er viktig at vi står for Herren i dag, og blir gjennomlyst før dommen. I dag kan Jesus ta av deg dine skitne klær – du skal ikke gjøre det selv.

Da jeg leste om Josva, kom ei fortelling av Lars Rustbøle for meg. Det står i en av barnebøkene hans, "Solskinnsbarn".

Fritt gjenfortalt lyder den slik:
Vesle Per var glad i å sparke fotball, og en dag han var hjemme alene ble fristelsen for stor til å sparke litt i stua. Plutselig havnet ballen på strietapeten

på veggen. "Au, au," det ble en stor flekk. Nå var det om å gjøre å få vaske bort flekken før far og mor kom hjem.

Han hentet såpe og vann, og prøvde å vaske vekk flekken med en klut, men den satt fast. Det måtte mer såpe til. Han gnei på veggen så svetten rant. Da oppdaget han det forferdelige. Flekken var blitt til et hull i tapeten. Han hulket og gråt av fortvilelse.

Da hørte han far komme. Nå fortjente han virkelig straff. Da far kom inn, bøyd han seg ned til den hulkende gutten sin. Per fortalte alt som det var, og at han fortjente straff. Sammen så de på det stygge hullet i tapeten. Da bad far Per om å gå ut.

Etter ei lita stund ropte far på Per, og bad ham om å komme inn og se på veggen. Per var full av undring, for han så ikke noe hull. Far hadde tatt Kristusbildet som hang i bestestua og flyttet det inn i dagligstua, og hengt det over hullet i tapeten. Per jublet. Kristus skjulte og dekket hans synd. Gikk det virkelig an? Jo, far hadde gjort det.

Da mor kom hjem, måtte hun se på veggen, og hun fikk høre om det som var skjedd. Etterpå sa hun at Kristusbildet alltid skulle henge der.

Denne fortellingen stanset meg på en ny måte i dag. Jeg tenkte på at våre liv

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

er som et hus med to stuer – ei bestestue og ei dagligstue. Det var vanlig slik i husene før. Bestestua stod på stas, der måtte vi ikke gå inn til hverdags. Den var bare til fest. Dagligstua derimot, ble brukt i hverdagslivet.

Så kommer det store og alvorlige spørsmålet:

”I hvilken stue henger mitt Kristusbilde? I bestestua, der jeg sjelden er, bare ved spesielle anledninger? Eller henger min Jesus i dagligstua, i mitt hverdagsliv, der skitten henger fast på mine klær, der falla er dype og urettferdigheten stor?”

Far i himmelen må flytte bildet og ta det med fra bestestua, der det sjelden blir sett. Tenk, han henger Jesus opp over mine hull – det som stenger himmelen for meg. Så er jeg og mine synder, som jeg aldri får vasket bort, skjult og tatt bort av Jesus. Da kan jeg synge halleluja, all ære og takk til Jesus.

I dagligstua ligger og sitter jeg hver dag, og tenk, der henger Kristus. Ja, han skjuler mitt hverdagsliv. Hver dag gjelder han i mitt sted for Gud. Så er himlen åpen, og Jesus kan komme og hente meg.

L&E

Hva er da evangeliet?

Der er budskapet om et stort plassbytte. Guds Sønn kom i vårt sted og ble behandlet som om han var oss, forat vi skal få være i hans sted og bli behandlet som om vi var ham!

«Han som ikke visste av synd, ble gjort til synd for oss, forat vi skal bli rettfærdige for Gud i ham» (2. Kor. 5,21)

Jesus ble gjort til det som du og jeg er. Han var syndfri, men ble gjort til synd for oss. I stedet skal vi få bli regnet for det som han er.

Hele ansvaret for våre synder lå på ham! Han bar det ansvar som vi ikke kune bære! Det er betydningen av Joh. 1, 29: «Se der, Guds Lam som bærer (bærer vekk, fjerner) all verdens synd.»

Jesus har ikke tatt synden bort fra vår natur, ikke bort fra våre følelser, og aller minst fra vår erkjennelse, tvert om, Gud vil vi skal erkjenne vår synd. Men han har tatt bort synden mellom Gud og oss! Ditt og mitt regnskap ble gjort opp på Golgata kors, da Jesus sa: Det er fullbrakt!

Og videre, Jesus har gjort alt det vi skulle gjøre, men ikke kan. Han har oppfylt hele loven i vårt sted. Gud har gitt oss en rettfærdighet i Jesus, som vi kan stå for hans ansikt med. Du kan lese om det i Rom. 3, 21: Den rettfærdighet som loven og profetene vitner om, den har Gud selv gitt oss i Jesus Kristus uten noen lov, uten noen betingelser som vi må oppfylle for å eie den.

Øivind Andersen